

Jézus a Betesda fürdőnél meggyógyít egy 38 éve beteg embert. Megszólította őt, és megismerve életkörülményét, kérdezte: „Meg akarsz gyógyulni?”

Erre a kérdésre bennem is kérdések vetődnek fel: Miért kérdezi? Miért törődik pont ezzel az emberrel? Személyes kapcsolat kezd kialakulni közöttük, s a betegnek ki kell mondania, mit szeretne!

A beteg pedig így kezdi a válaszát: „Nincs emberem!”

Elgondolkodom: A kapcsolatok kiépítése két félen múlik, kezdeményező és fogadó, indító és válaszoló félen. A fenntartásuk is – „ápolásuk” – a felek befektetésein múlik. Időráfordítás, meghallgatás, megértés, türelem, elfogadás – oda-vissza csatornák! Ezek által épülnek a kapcsolatok, és épül/változik az egyén személyisége is!

Ennek a hosszú ideje beteg embernek vajon miért nem volt „embere”, barátja/testvére/segítője?

Folyton csak panaszkodott, türelmetlen volt, megkeseredett, tüskéket növesztett a hosszú betegség alatt, kiállhatatlanná vált, nem tudott adni jó szót, kedvességet másoknak, őket hibáztatta az állapota miatt?... Lehet, hogy a lelke is beteg volt?

Mi hogyan állunk ezzel? Jézus példájával odafordulunk embertársunkhoz? Kimondjuk, mit szeretnénk, hogy bennünk is tudatosuljon, megerősödjön, hogy mit is szeretnénk valójában? Fordítunk elég időt, odafigyelést a kapcsolatainkra? Elszaladunk, kibújunk, vagy csak legyintünk a megtartás, a cselekvés, a segítség helyett? Vagy megtesszük, ami telik tőlünk?

Nekünk, nekem vajon van-e, lesz-e emberem?

Szekeresné Ági, Pécel